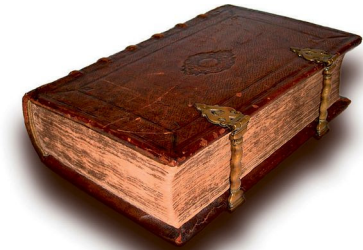

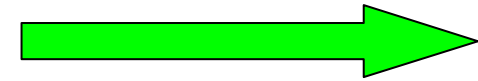
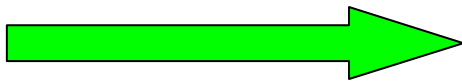

1600 – 1700 Tijd van de regenten en vorsten

De Republiek. Voor christenen is **de Bijbel** het belangrijkste boek dat er is, omdat het de door God geopenbaarde waarheid ofwel 'het woord van God' bevat. Een van de strijdpunten van de Reformatie was de vraag voor wie de Bijbel bedoeld was. De katholieke geestelijkheid was van mening, dat de Bijbel liefst niet door gewone mensen gelezen moest worden; men kon in de kerk luisteren naar de uitleg van de geestelijken, die de Bijbel in het Latijn lazen. Zij traden op als bemiddelaars tussen God en de gelovigen. De protestanten echter meenden dat iedere gelovige zelf de Bijbel hoorde te lezen en dat een predikant in de eerste plaats een dienaar van het woord van God was. Het was zijn taak Gods woord door middel van Bijbellezing en schriftuitlegging tot de gemeente te laten spreken. Dat betekende dus ook dat de Bijbel in de eigen taal beschikbaar moest zijn, liefst in een zo betrouwbaar mogelijke vertaling. Luther vertaalde dan ook rond 1535 de Bijbel vanuit de grondtalen in het Duits. Van die Luthervertaling werden in de 16^e eeuw ook een aantal vertalingen in het Nederlands gemaakt.

In de loop van de tijd werd in de gereformeerde kerk de roep steeds groter om een nieuwe vertaling die gebaseerd was op de oorspronkelijke handschriften van de Bijbel in het Hebreeuws en het Grieks. In 1618 gaf de "synode", de belangrijkste kerkelijke vergadering van de gereformeerden opdracht om zo'n vertaling te maken. De Staten-Generaal werd gevraagd de vertaling te financieren, die daarmee in 1626 instemden. Negen jaar later was de vertaling gereed en in 1637 werd de Statenvertaling of Statenbijbel voor het eerst gedrukt. Tussen 1637 en 1657 werden er meer dan 500.000 exemplaren gedrukt. Ruim 300 jaar bleef de Statenbijbel de belangrijkste bijbel in de gereformeerde kerken, en ook vandaag nog zijn er kerkgenootschappen die hem gebruiken.

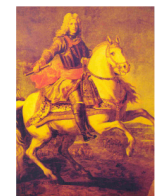
Kasteel Merode te Westerlo (B.)

Heerlijkheid Stein. Florens de Merode en Anna Maria Sidonia van Bronckhorst-Batenburg hebben twee zonen Ferdinand (1626-1653) en Maximiliaan (1627-1675). Florens heeft in 1650 de titel graaf de Merode toebedeeld gekregen van de Spaanse koning en hij bezat onder meer de feodale heerlijkheden Stein, Batenburg, Pietersheim, Odenkirchen, Westerlo en Duren.

De oudste zoon Ferdinand had slechts een dochter, Isabella Margaretha (1649-1701) en toen hij in 1653 voortijdig stierf erfde zij het markizaat Westerloo. Om de erfenis in de familie te houden zag Maximiliaan de Merode, haar oom en voogd, zich gedwongen haar te huwen, de dochter van zijn broer, zijn volle nicht dus. Hij bleef voorlopig ongehuwd totdat de dochter van zijn broer huwbaar was. Hij besloot toen om haar te trouwen om de familiegoederen onverdeeld te bewaren. Het kostte hem lang onderhandelen met de bevoegde kerkelijke instanties. De eerste paus weigerde maar na de pauswissel heeft paus Innocentius dispensatie verleend, mede onder betaling van een geldsom van 20.000 kroondaalders. In 1665 heeft het huwelijk tussen oom en nicht kunnen plaatsvinden: hij was 38, zij was 16. Uit dit huwelijk werden vier kinderen geboren. Slechts een zoon overleefde: Jean-Philippe-Eugene.

Florens de Merode

J.P.E. de Merode